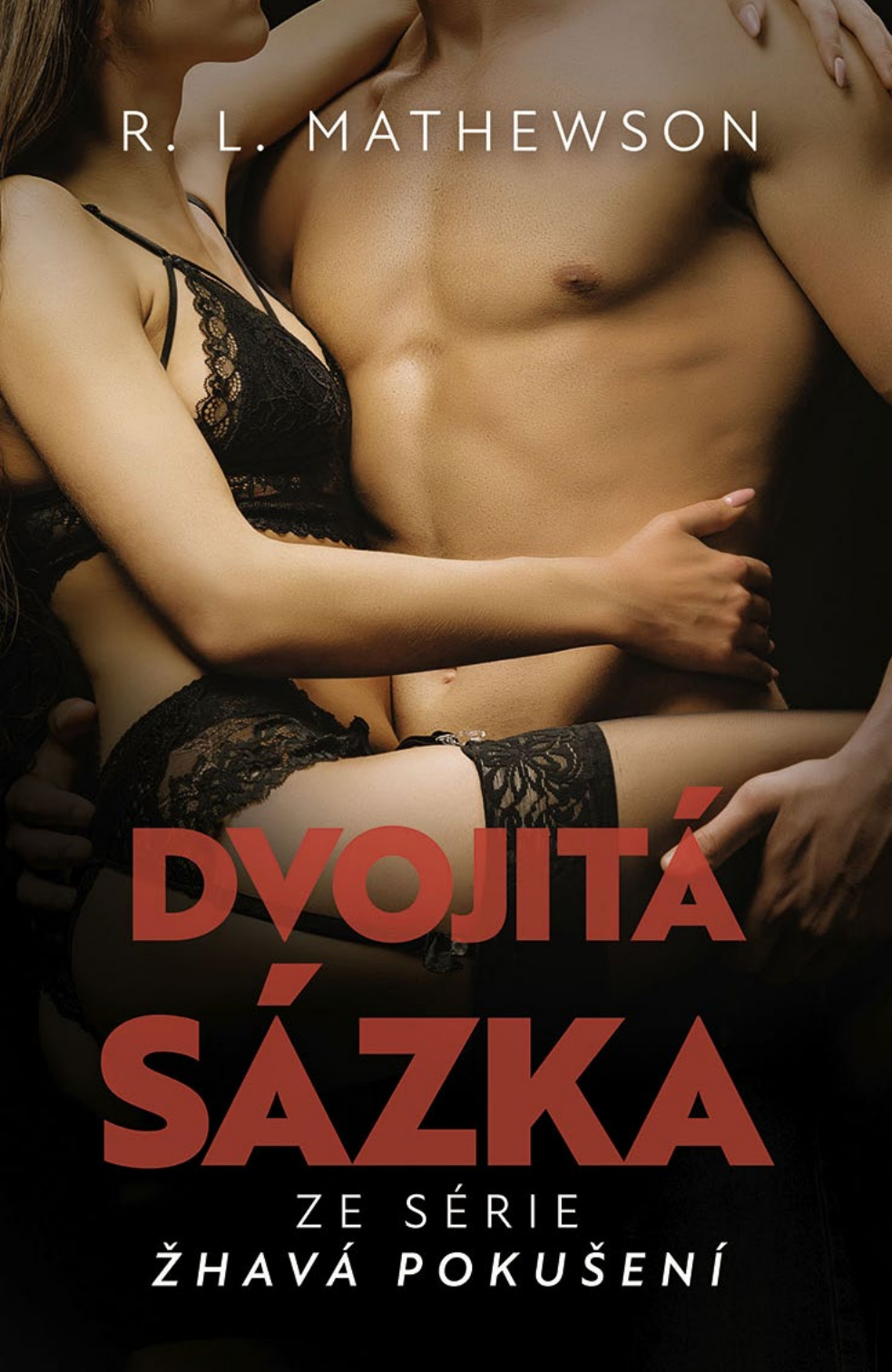

R. L. MATHEWSON

DVOJITÁ SÁZKA

ZE SÉRIE
ŽHAVÁ POKUŠENÍ

Žhavá pokušení Dvojitá sázka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

R. L. Mathewson

Žhavá pokušení: Dvojitá sázka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**DVOJITÁ
SÁZKA**

R. L. MATHEWSON

DVOJITÁ SÁZKA

xyz

RODOKMEN BRADFORDOVÝCH

Děti Timothyho a Regan Bradfordových

1. Jared se oženil s Megan, jejich synem je Jason Bradford (ženatý s Haley), otec Colea, Elizabeth, Joshuy a Huntera.
2. Sarah, zemřela. Jejím synem je Trevor, který se oženil se Zoe a je otcem Jonathana, Sebastiana, Mathewa a Jessicy.
3. Ethan se oženil s Mary a jejich děti jsou: Duncan (ženatý s Necie), Danny (ženatý s Jodi), Lucifer (ženatý s Rebeccou), Kenzie, Arik, Garrett, Reese (ženatý s Kasey, dítě Mikey, dvojčata a další dvojčata na cestě), Darrin (ženatý s Marybeth, trojčata dívky) a Aidan.
4. Mark, ženatý s Jessie, synové Reed a Matt.
5. Ryan, ženatý s Amandou, jejich děti jsou Eric a Theo.
6. Shane, ženatý s Caylee, syn Devin (otec Dustina a Abbi), ženatý s Charlie.
7. Thomas, ženatý s Heather, dcera Nikki.

Rodina Jamesových

(příbuzní Bradfordových)

Vychováni Wesem a Beth Bradfordovými:

David James, rozvedený, sám vychovával děti Rory (provádala se za Connora, dvě děti), Bryce, Johnny, Craig, Brian a Sean.

PRVNÍ ČÁST

KAPITOLA 1

Darrin a Marybeth, 7 let

„Přestaň na mě zírat!“

„Nepřestanu,“ odsekl s nedbalým pokrčením ramen malý chlapec, který na ni zíral od chvíle, kdy ji matka před dvaceti minutami poslala pryč, aby se zamyslela nad svým chováním.

Marybeth se ho s otráveným povzdechem rozhodla ignorovat a doufala, že si dá říct a odejde, aby mohla v klidu sedět a dívat se na svého bratra, jak se vesele cpe šlehačkovým dortem, který mu dala matka. Jake se usmál a dal si další kousek dortu. Marybeth zlostně zúžila oči, než uhnula pohledem, odmítla mu dopřát uspokojení z toho, že ji vidí naštvanou.

„To si zasloužil,“ pokračoval chlapec a přiměl ji tak vzhlednout, jak tak seděl na větvi nad její hlavou.

„Já vím,“ utrousila Marybeth a blýskla po něm zlostným pohledem. Chlapec se zamyslel a pak dodal: „Brečí jako holka.“

„To vím taky.“

„Chceš, abych ho zmlátil?“ nabídl se a opřel se o kmen stromu.

Marybeth chvíli zvažovala, že nabídku přijme, ale po krátké odmlce s povzdechem zavrtěla hlavou. „Ne, to je v pořádku,“ odpověděla. Už věděla, že později bratrovi vrátí, že ji práskl.

„Nevypadáš jako tvoje máma,“ poznamenal kluk se zvědavým úsměvem, když přesunul pohled na její matku, která stále vynášela věci z jejich auta.

Marybeth si ztěžka povzdechla, lehla si do vzrostlé trávy a čekala na otázku, která ji nejspíš donutí sáhnout po klacku a mrsknout ho po něm. Bude se ptát, jestli je adoptovaná, a až řekne, že ne, bude se s ní nejspíš hádat jako většina dětí a poukazovat na to, že její matka má světlou pleť, světlé vlasy a šedé oči, zatímco ona má černé vlasy,

snědou pleť a zelené oči. Mohla by mu říct, že vypadá jako její otec, ale to nechtěla, protože by to vedlo jen k dalším otázkám, na které se jí nechtělo odpovídat.

„Jsi hezčí,“ prohlásil a ona si uvědomila, že se na ni znovu dívá.

„Jsi špatný lhář,“ zavrčela Marybeth, poslepu se natáhla a popadla klacek, aby se mohla soustředit na loupání kůry z něj, a ne na to, jak moc ji jeho slova potěšila.

„Proč si myslíš, že lžu?“ zeptal se zvědavě.

S povzdechem ukázala na matku, která mluvila se stěhováky. „Protože všichni říkají, že je krásná.“

„No a co?“ zeptal se zamračeně. „To neznamená, že je hezčí než ty.“

„Neměla bych s tebou mluvit,“ vzdychla Marybeth, protože s ním vlastně mluvila ráda.

„Já vím,“ usmál se oslnivě. „Slyšel jsem tvoji mámu, když ti říkala, aby ses od nás držela dál.“

„Za to se omlouvám,“ pokrčila rameny, nevěděla, co jiného by měla říct.

„Poslíček s pizzou zapomněl na tátův sendvič s masovými kuličkami,“ pokrčil rameny on, jako by to nějak mohlo vysvětlit děsivou scénu, která se rodině Marybeth naskytla, když před pár hodinami vjeli na svoji novou příjezdovou cestu. Nejspíš by to nebylo tak zlé, kdyby do toho nebyli nucení zasáhnout stěhováci a kdyby se neobjevila policie.

„Když už víš, že s tebou nesmím mluvit, tak proč jsi tady?“ zeptala se a přemýšlela, jak dlouho ještě bude trvat, než si matka vzpomene, že jí uložila trest. Nejspíš ještě nějakou dobu, pomyslela si a spolkla povzdech.

„Protože jsi moje,“ pokrčil rameny a posunul se na větvi, až ležel na břiše.

„Co?“

„Ty,“ odpověděl a hlasitě zívá.

„Jako hračka?“ zamračila se Marybeth a rychle střelila očima doprava, aby se ujistila, že se matka nedívá. Protože matka stále ještě mluvila se stěhováky, předpokládala, že toho kluka neviděla.

„Vezmu si tě,“ oznámil jí znuděně, zároveň si ale získal její pozornost tím, že se pověsil za nohy hlavou dolů. Dál ji sledoval.

„Nemůžu si tě vzít,“ namítla Marybeth a zamračila se při úvaze, jestli by ji byl ochotný ji to taky naučit tak, aby nespadla rovnou na hlavu.

„Proč ne?“ zeptal se a taky se zamračil.

„Protože ani nevím, jak se jmenuješ,“ připomněla mu, i když to mělo být víc než jasné.

Zasmál se. „Já jsem Darrin a ty jsi Marybeth,“ pronesl, než mu to stačila povědět.

Chtěla se ho zeptat, odkud zná její jméno, ale pak si uvědomila, že nejspíš předtím slyšel, jak na ni matka křičí. Rychle se podívala po matce a bratrovi, pak se zase vrátila očima k Darrinovi. Hryzala si spodní ret, nebyla si jistá, jestli se má zeptat, ale...

Musela to vědět.

„Ty nechceš moji mámu?“

Znechuceně si promnul obličej. „Ne!“

„A co tvoji bratři?“

Odfkl si. „Ne, ale musel jsem Reesovi na měsíc přenechat svůj dezert, abych si tě mohl nechat.“

„Kdo je Reese?“

„Moje dvojče.“

„Aha,“ kývla Marybeth, protože ještě nikdy nepotkala nikoho, kdo by měl dvojče.

„Kolik ti je?“

„Sedm,“ odpověděla a věnovala se zase klacku.

„Mně je taky sedm.“

„Nevypadáš na sedm,“ namítla, neobtěžovala se zvednout oči od kusu dřeva.

„Já vím, ale je.“

Marybeth zamyšleně našpulila rty, podívala se na něj a snažila se rozhodnout, jestli jí kecá. Říkal, že je mu sedm, ale vypadal spíš na deset. Je příliš velký na to, aby mu bylo sedm, usoudila, když si

ho prohlížela. Moc se jí líbily jeho krátké černé vlasy a to, jak se mu rozzářily zelené oči, když se usmál. Byl taky hezký, usoudila, aniž by věděla, proč na tom záleží, ale záleželo.

„Jsi si jistý?“ zeptala se.

„Že je mi sedm?“

„Jo,“ řekla Marybeth, odloupala z klacku kus kůry a odhodila ho.

„Jo. Chceš si zahrát na honěnou?“

„Nemůžu. Kromě toho budu mít průšvih, jestli mě přistihne, jak s tebou mluvím,“ vysvětlila a riskla další pohled doprava, aby zjistila, co dělá její bratr. Už dojedl dort a teď si hrál s plastovými vojáčky na trávníku před domem.

„Chceš si jít ke mně domů hrát?“ zeptal se Darrin a přitáhl její pozornost zase ke stromu, lezl dolů.

„Nemůžu,“ vzdychla Marybeth nešťastně.

„Proč ne?“

„Protože bych se dostala do potíží.“

„Ty máš už teď,“ podotkl.

Měl pravdu, ale... „Já prostě nemůžu.“

Chvilí mlčel, než se zeptal: „Co kdybych se s tebou vsadil?“

„Stejně nemůžu.“

„Fajn,“ usmál se široce. „A co kdybych se vsadil o něco nemožného?“

Marybeth se pomalu zvedla a s kývnutím přijala jeho ruku, protože neměla na výběr.

Nakonec to byla hodně vysoká sázka.

KAPITOLA 2

Před dvaceti lety...

„Tohle v žádném případě neudělám,“ zavrtěl Darrin hlavou a poslal baseballový míček svému dvojčeti Reesovi, který jen stál a nervózně po nich pokukoval.

„Neměl bys na vybranou, kdybys vsadila víc než ty,“ opáčila Marybeth a založila si drobné ruce na hrudi, když se zadívala na svého nejlepšího kamaráda, který už byl větší než všichni kluci ze školy i většina středoškoláků.

„To bys mohla zkusit,“ zamumlal Darrin zamyšleně a zvedl ruku v rukavici, aby chytil míček, když mu ho Reese hodil zpátky, „ale postaral bych se, abys toho litovala.“

„Stálo by to za to,“ utrousila Marybeth. Věděla, že jí nemůže udělat vůbec nic, kvůli čemu by toho litovala.

Nic.

„Tvoje máma by nás zabila,“ podotkl Darrin a hodil míč zpátky Reesovi, aby stihl zvednout ze země limonádu a dopít ji, než prázdnou láhev hodí do koše označujícího hranici jejich pozemku.

„Máma s tátou by asi taky nebyli nadšení,“ dodal Reese a nervózně se podíval na její nařasenou růžovou sukýnku a růžové punčocháče, do kterých ji matka navlékla, a pak přesunul pohled na zadní část jejich rodinné dodávky, ze které hrozil vypadnutím dobrý tučet tašek.

„Schováš mě, nebo ne?“ osopila se Marybeth na kamaráda, dávala mu poslední šanci, než bude nucena udělat něco nemyslitelného.

Darrin se samolibě usmál a zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Jsi si jistý?“ zeptala se, rozhodla se dát mu ještě jednu šanci, protože to přece byl její nejlepší kamarád.

„Nebudu tě schovávat, abys nemusela na svůj recitál, když mi tvoje máma slíbila, že ho natočí, abych nepřišel o nejtrapnější okamžik

tvého života," ušklíbl se Darrin, až příliš se radoval z jejího nadcházejícího veřejného ponížení. „Jestli se hodláš sázet, že tě nedokážu schovat, postarám se, abys na svůj recitál ještě stihla přijít včas.“

Marybeth se nebezpečně zúžily oči, rozhodla se, že je třeba změnit plán. „Tak to je asi dobře, že se s tebou nehodlám sázet o to, jestli mě dokážeš schovat, ne?“ protáhla posměšně, líbilo se jí, jak se jeho samolibý výraz náhle změnil v ostražitý.

„Co tím myslíš?“ Darrin nervózně polkl a spěšně o krok ucouvl, ale na záchranu mu to nemohlo stačit.

Nic by nemohlo.

Tohle si zaslouží, připomněla si Marybeth, i když jí vůbec nevařilo, co se chystá udělat.

„To znamená, že už nestojím o to, abych se s tebou sázela, jestli mě schováš,“ pokračovala, napodobila ten samolibý tón, jaký slýchala od ostatních mužů v jeho rodině.

„Nedělej nic, čeho bys pak litovala,“ varoval ji Darrin a snažil se ji zastrašit pohledem.

Zřejmě zapomněl, s kým má tu čest, protože ona nikdy neustoupila. Nikdy.

„Sázím se s tebou, že příští dva týdny, počínaje dneškem, nedokážeš nosit můj kostým na recitál,“ pronesla Marybeth se zadostiučiněním, když viděla jeho zděšení nad jejími slovy.

„To bys neudělala!“ Rozběhl se, zoufale se snažil dostat pryč od ní a od sázky, která z něj v příštích dvou týdnech udělá terč pro všechny bratrance a strýce během každoročního rodinného setkání.

Kdyby jen souhlasil s tím, že mě schová, povzddechla si Marybeth a smutně zavrtěla hlavou, když otevřela ústa a vyslovila dvě slova, která jí přinesla takovou radost.

„Sázka uzavřena.“

Před čtrnácti lety...

„Tohle je blbost,“ prohlásila Marybeth a snažila se nepřikrčit, když na ni Brian Fitzgerald znovu mrknul.

„No tak, prosím!“ škemrala Brenda se zářivým úsměvem, prakticky poskakovala vzrušením na starém ušmudlaném křesle, což do vzduchu plného těžkého parfému, levné kolínské a plísňové vysílalo ještě vlnu starého prachu.

„Ne,“ zavrtěla Marybeth hlavou a přemýšlela, proč sem vůbec chodila.

„Pěkně prosím!“ Brenda prosbu doprovodila vysokým chichotáním, které přitahovalo pozornost všech chlapců v místnosti.

„Dámy, nezapomeňte hodit papírky se svým jménem do sklenice,“ upozorňovala Laurie, holka, kterou už Marybeth párkrát viděla ve škole, a položila na stůl mezi plechovky od limonády a rozházené pytlíky od chipsů skleněnou mísu. Přitom vrhla nesmělý úsměv na Davida Thompsona.

„No tak!“ Brenda byla rozčilením bez sebe, vstala, popadla Marybeth za ruku, strhla ji z pohovky a snažila se ji odtáhnout k misce, aby do ní hodily svá jména a daly tak jednomu z kluků vymáchaných v levné kolínské šanci, aby je pět minut osahával v šatníku.

Jo...

Byla dobrá.

„Jdu domů,“ prohlásila Marybeth, vytrhla jí ruku a zamířila ke skleněným dveřím na terasu, aby o pár vteřin později zasténala, když ji Brenda znovu chytila a znovu se zoufale pokusila ji přimět, aby zůstala.

„Ještě nemůžeš jít!“ šeptala skoro hystericky. „No tak, slíbila jsi to!“

„Ne,“ vyjela Marybeth a jemně Brendinu ruku odtrhla, „opravdu ne.“

„Je to jen pět minut!“

„Ve skříni s nadržným pubertákem, který ani neví, jak se jmenuju,“ opáčila Marybeth suše, vyškubla se jí a zamířila k terase, která slibovala svobodu a čerstvý vzduch. „To si nechám ujít.“

„Prosím!“ žadonila Brenda a znovu jí chňapla po ruce, ale už to nestihla, Marybeth otevřela dvoukřídle dveře, vyšla ven a zavřela za sebou.

„Kam jdeš?“ zeptal se jí jediný člověk na světě, který ji dokázal rozesmát, i když ji štvál. Opíral se o zeď, zřejmě na ni čekal.

„Domů,“ odpověděla a ukázala směrem k lesu a cestě, která ji měla dovést domů, kde se mohla uvelebit na pohovce, cpát se sušenkami, dívat se na staré filmy z osmdesátých let a předstírat, že se učí na test z matiky.

„Chápu,“ zamumlal Darrin zamyšleně, a i když by ho nejraději ignorovala a šla dál, něco v jeho tónu ji přimělo se zastavit a otočit, aby se na něj podívala.

„Co?“ zeptala se a přimhouřila oči.

„Že jsi srab,“ pronesl s tím namyšleným úsměvem, jaký si většina mužů v jeho rodině zřejmě vypilovala nejdéle do deseti let.

Zamrkala, byla si jistá, že se přeslechla. „Jsem srab, protože jsem nechtěla jít do šatny a nechat se osahávat od nějakého kluka, kterého sotva znám?“

„Ne,“ zavrtěl Darrin s těžkým povzdechem hlavou, „protože utíkáš před svými city ke mně.“

„Moje city k tobě?“ opakoala pomalu a uvažovala, jestli neutrpěl ránu do hlavy.

„Jsi do mě bláznivě zamilovaná,“ oznámil jí se srdceryvným povzdechem, až vytřeštila oči.

„Próóósim tě," mávla rukou, zavrtěla hlavou, otočila se a zamířila k domovu a těstu na sušenky, které schovala vzadu v lednici.

„Všichni to vědí.“

„Tak se všichni pletou,“ odsekla a ani se nenamáhala potlačit úsměv. Shýbla se pod nízkou větví a vykročila na vyšlapanou pěšinu.

„To jen dokazuje, jak moc mě chceš,“ prohodil a připojil se k ní.

„Protože jdu směrem od tebe?“ zeptala se suše a přikrčila se pod další větví.

„Myslím, že slovo běžím by bylo výstižnější,“ odpověděl zamyšleně, ale vysloužil si jen smutné zavrtění hlavou a zakoulení očima, když se opřela o jeho ruku, aby překročila padlý kmen, který jim blokoval cestu.

„Opravdu?“

„Mmmhmm.“

„Uvědomuješ si, že jsem z párty odcházela dřív, než ses objevil, že?“ Marybeth si rezignovaně povzdechla, když ji objal kolem ramen.

„Protože jsi mě vycítila.“

„To máš pravdu, vycítila jsem tě,“ přikývla.

„Já to věděl,“ odpověděl a jemně jí stiskl ramena.

„Nepovíš mi, proč ses vůbec obtěžoval přijít?“ Střelila po něm zvědavým pohledem a zjistila, že se na ni ze svojí výšky dívá.

„Proč bych neměl?“ zamračil se.

„Protože jsi nebyl pozvaný?“

Pokrčil rameny. „To mě obvykle nezastaví.“

No, to byla pravda...

„Taky jsi říkal, že na tu párty nechceš jít,“ připomněla mu Marybeth, když obcházeli velkou louží.

„Změnil jsem názor,“ prohodil, když se vrátili na cestu.

„Na co?“

„Na to, že počkám, než ti předložím tu sázku,“ odpověděl bez obalu, a kdyby nesledovala roztomilého veverčáka sedícího uprostřed stezky, nejspíš by si hned uvědomila, co jí říká. Takhle se od něj ani nestačila odtrhnout, než dodal: „Nechceš slyšet tu sázku?“

„Ne!“ křikla přes rameno a vyrazila ostře doprava v naději, že jí hustý les poskytne nějakou ochranu, ale nedostatečné atletické schopnosti a silný kořen trčící ze země ji zbrzdily natolik, že strávila následujících šest měsíců odsouzená k práci pro strýce Jareda a jen proklínala den, kdy uslyšela slova: „Sázka uzavřena!“

KAPITOLA 3

Fenway Park

Boston, Massachusetts

Před osmi lety...

„Zdá se, že Trevora zatýkají.“

„Hmm, to je hezké,“ pronesla Marybeth, ani se neobtěžovala zvednout oči od iPadu, který jí teď podle jejího názoru právem patřil.

„Marybeth...“ spustil zase ten zrádný bastard. Omluvil se, ale ona ten jeho tón až příliš dobře znala.

„Nebude to fungovat,“ odpověděla, nepřítomně přejela prstem po displeji a těžce si povzddechla, když nová stránka nevypadala o nic slibněji než ta předchozí.

„Promiň,“ zkoušel to znovu Darrin, ten parchant, kterého se nemohla zbavit. Znělo to, jako by trucoval, což taky nejspíš ano, protože jeho okouzlující tón na ni nezabíral.

„Shnij v pekle, ty sobeckej parchante,“ zasyčela Marybeth a snažila se sebou necuknout, když uviděla požadovanou cenu za jednoduchý byt s jednou ložnicí na Royal Ave, což nebylo zrovna povzbudivé, protože Royal Ave se nacházela v jedné z nejhorších částí města.

„Nemůžu uvěřit, že jsi pořád našťvaná,“ zamumlal ten kretén, popadl její pivo a dopil ho.

„To máš teda blbý, ty mizero,“ zamumlala Marybeth, přejela na další stránku, příkrčila se a zkusila další stránku.

„Ale ona mě napadla!“ pronesl Darrin s typickou bradfordovskou arogancí, na kterou bohužel byla zvyklá.

„Hmm, to je hezké,“ vzdychla Marybeth a přemýšlela, jestli by si neměla hledat novou spolubydlící, ale po pár vteřinách tu myšlenku zavrhl. V žádném případě tím nehodlala procházet znovu, a ono by

se to stalo znovu, pokud by toho pitomce, který ji setrvalé ničil, nevyškrtila ze svého života, ale ani po všech těch letech keců, kterými ji zaplavoval, to prostě nemohla udělat. Do výcviku už vložila příliš času a v jejím věku se jí opravdu nelíbila představa, že by měla hledat nového nejlepšího kamaráda.

„Co kdybych ti řekl, že ti to můžu vynahradiť?“ zeptal se Darrin a položil ruku na opěradlo jejího sedadla, aby se k ní mohl naklonit a podívat se na displej.

„Řekla bych ti, že jsi prolhaný parchant,“ odsekla Marybeth, ani se neobtěžovala ho odstrčit, protože by to k ničemu nebylo. Ten mizera prostě nechápal pojem osobního prostoru, aspoň pokud šlo o ni.

Vždycky takový byl. Když byli malí, chytal ji za ruku a všude ji tahal, vyžadoval, aby vedle ní seděl při obědě nebo ve třídě, pořád se ji snažil držet kolem ramen. Vždycky. Kdyby to byl jakýkoli jiný kluk, nejspíš by ho odstrčila nebo nakopla do rozkroku, ale...

Byl to její nejlepší kamarád.

Marybeth už si toho skoro nevšímala. Zato si všímala, když se proti tomu dívky, se kterými chodil, ohrazovaly, byly jedovaté a protivné a pokoušely se ji vystrnadit ze scény. Nikdy se jim to nepodařilo, ale oceňovala tu zábavu. Byla stálou součástí jeho života, a pokud to nějaká žena nedokázala přijmout, Darrin ji bez rozmýšlení pustil k vodě.

Ráda by řekla, že je to pro ni stejné, ale Darrin jí opravdu nedal na výběr. Pokud měl nějaký kluk, s nímž chodila, problém s jejich přátelstvím, Darrin, ten kretén, který se zrovna cpal jejími chipsy, mu ukázal dveře. Pořád ji štvalo, když to dělal, ale v tuhle chvíli už nestálo za to, aby se kvůli tomu rozčilovala. Ne když dělal jiné věci, které ji štvaly, jiné věci, kvůli kterým se její spolubydlící zhroutila, kvůli kterým jí vyrazila dveře zásahovka, kvůli kterým na ni její domácí nechal vydat soudní zákaz přiblížení a kvůli kterým musela spát na bratrově starém rozvrzaném gauči. S Darrinem Bradfordem se už dávno naučila, že se musí rozhodnout, za co stojí za to bojovat.

„Chtěl jsem ti říct, že Trevor má k pronájmu městský dům, ale protože nemáš zájem...” Darrin nechal slova rozplynout, pokrčil rameny a pohodlně se opřel.

Marybeth si jen musela odfrknout. „Zapomínáš, že přísahal, že po tom incidentu, o kterém jsme si řekli, že už o něm nikdy nebudeme mluvit, už nikdy nikomu z nás nic nepronajme.”

Ani to Darrinovi stále neodpustila. Trevor byl nejlepším domácím, jakého kdy měla. Nebyl to žádný pitomec, nikdy jí nezvýšil nájem, vždycky se o svůj majetek staral a nikdy ho nepronajímal žádným kreténům, tedy lépe řečeno kreténům, se kterými nebyl v příbuzenském vztahu. Stýskalo se jí po jejím starém bytě. Byl velký, zrekonstruovaný, s ústřední klimatizací a hlavně byl opravdu levný, ale ten mizera vedle ní jí ho zničil kvůli noční chuti na kuřecí křidýlka.

„Chce ho prodat, protože mu moc nevynáší. Jen hledá nájemníka, aby to vypadalo obsazené, protože by to usnadnilo prodej,” vysvětloval Darrin a mávl na prodáváče, který procházel kolem jejich řady.

Bylo to lákavé, velmi lákavé, ale...

„Potřebuju bydlení na delší dobu než jen na pár měsíců,” namítla Marybeth. Věděla, že Trevorovi nebude trvat dlouho, než dům prodá, protože všechny jeho nemovitosti byly dobře udržované.

„To je pravda,” přikývl Darrin a podal prodáváči pět dolarů na vychlazenou kolu, „ale myslel jsem, že by tě mohl být ochotný financovat, kdyby sis místo toho chtěla dům koupit.”

Musela sklopit oči, i když v ní bublalo vzrušení z vyhlídky, že by konečně mohla mít vlastní dům. Bylo to lákavé, opravdu lákavé. Nesnášela pronájmy a ráda by konečně měla vlastní bydlení, ale věděla, že se to nikdy nestane. Jako svobodná dvacetiletá žena, která má jenom maturitu, slušný, nikoli výborný plat a nikdo z rodiny za ni není ochotný ručit, nejspíš nikdy nebude mít vlastní bydlení. Nijak neprospělo ani to, že její úspory, ačkoli byly slušné, ani zdaleka nestačily na dvacetiprocentní akontaci.

„Nebude mě financovat,” povzddechla si Marybeth a konečně vzhledla od iPadu, aby mu mohla vytrhnout kolu z ruky.

Upíral na ni zelené oči, když si dala záležet na potýkání se s uzávěrem lahve a pak se dlouze, spokojeně napila a snažila se neusmát, když mávl na prodavače pro další lahev. Znovu se napila – a nemohla si pomoci, musela ocenit muže, který se na ni díval. Černé vlasy s vojenským sestřihem, který se jí líbil asi víc, než by měl, zlatavé opálení, ostrá čelist a neuvěřitelná postava – byl moc hezký a věděl to.

„Jestli ne, tak by to asi udělal strejda Jared,“ pokrčil Darrin ramenem, dopil svoji colu a pak si vzal její a taky ji dopil.

„Strýček Jared mi nepomůže,“ zamumlala Marybeth nepřítomně, když se podívala přes Darrina právě včas, aby viděla, jak Trevora tři policisté sráží na kolena a nasazují mu pouta, zatímco se Zoe horečně snaží policistům něco vysvětlit, nejspíš něco, co souvisí se dvojčaty. Strýc Jared držel dvojčata, která sledovala, jak jejich otce povalili na zem tři hodně naštvané vypadající policisté, a cpala se přitom zmrzlinou. Marybeth nepochybovala o tom, že ať už se děje cokoli, nejspíš za tím stojí dvouleté děti.

Bože, tahle rodina je děsivá.

„Samozřejmě že pomůže,“ opáčil Darrin, tvářil se znuděně.

„Jsem jen zaměstnanec,“ podotkla Marybeth a snažila se sebou neškube, když Trevora strkali z betonových schodů.

„Ať to neslyší strýček Jared,“ napomenul ji a usadil se pohodlněji.

„Neměl bys mu pomoci?“ zeptala se Marybeth a ukázala na Trevora, ke kterému se hnalo několik dalších policistů.

„Nejspíš,“ zívá Darrin.

„Tak jdeš tam?“ vyjela, Trevora mezitím zase vytáhli do stoje.

„Za chvíli,“ odpověděl a znovu si mávl pro další kolu, zatímco Zoe divoce gestikulovala ke dvojčatům, manželovi a hřišti.

„Co se sakra děje?“ vyhrkl Jason, když policisté najednou srazili na kolena vedle Trevora i jeho.

„Myslíš, že to dvojčata naplánovala?“ zeptala se Marybeth, vzala si od prodavače kolu a gestem mu naznačila, aby ustoupil stranou a ona mohla sledovat představení.

„Těžko říct,“ pokrčil Darrin rameny, vzal si od ní kolu a dlouze se napil, pak jí lahev vrátil.

„Je to trochu děsivé,“ zamumlala mezi doušky. Dívala se, jak se ke skupince přidává Haley.

Darrin se zasmál a vzal si lahev zpátky. Haley se zářivým úsměvem vytáhla mobil a začala svého manžela fotit, zatímco ho metrákový policista prohledával. Marybeth jen chvíli zaváhala, než následovala jejího příkladu a vytáhla mobil, protože usoudila, že se jí později večer, až bude muset bojovat o místo na gauči s bratrovým psem, láskyplně pojmenovaným Killer, bude hodit trocha legrace.

„Myslím, že bych jim měl pomoci,“ vzdychl Darrin, naposledy se napil a podal jí teď už prázdnou láhev.

„Počkej, ještě si udělám tuhle... fotku,“ zarazila ho a nastavila telefon do správného úhlu, aby mohla zachytit tuhle významnou událost. „Mám to,“ spokojeně pak vydechla, posadila se a odložila mobil.

„Pošli mi to,“ požádal ji Darrin, vstal a sáhl do zadní kapsy pro odznak.

„Znáš moji sazbu,“ odpověděla a pokynula prodavači, aby jí podal pivo, pohodlně se opřela a sledovala, jak Yankees válčují Red Sox.

Darrin se zasmál, vytáhl z kapsy peníze a zaplatil.

„Nehodlám ti prát.“

„Uvidíme,“ odsekla, protože věděla, že potřeba vymáchat bratranci v tomhle nos povede později k jeho zkáze. Možná zatím nebude mít kde bydlet, ale aspoň se nebude muset týden starat o praní, pomyslela si spokojeně a rovnou využila Darrinovy nepřítomnosti a objednala si další hotdog.

~ ~ ~

„To se nestane,“ vyjel Trevor, opatrně zvedl spoutanýma rukama polystyrenový kelímek s vodou a napil se, než dodal: „Takže jdi do prdele.“

„A proč?“ zeptal se Darrin, nepřítomně si upravil pouzdro, opřel se o zeď a napil se kávy.